

19. Isten törvénye

Isten törvényének nagy alapelveit a Tízparancsolat foglalja össze és Krisztus cselekedete is ezt szemlélteti. A Tízparancsolat Isten szeretetét, akaratát fejezi ki és meghatározza az ember magatartását és kapcsolatait. Ez minden korban, minden emberre kötelező. Ez a törvény Isten és népe közötti szövetség alapja, és Isten általánosan zsinalmas. A Szentlélek munkája által rámutat a bűnre, és vigyázat breszt a Megváltás útján. A megváltás nem cselekedetekből, hanem kegyelemből van, és a kegyelem győzelmese a Tízparancsolat betartása. Az engedelmség fejleszti a keresztény jellemet és boldogságot ad. Ez bizonyítja az Isten iránti szeretetet és embertársaink iránti aggodalmunkat. Az engedelmes hit Krisztus általánosan hatalmat mutatja be, és a győzelem erőt ad a keresztény bizalommal. (2Móz 20:1-17; Zsolt 40:7-8; Mt 22:36-40; 5Móz 28:1-14; Zsid 8:8-10; Jn 16:7-10; 1Jn 5:3; Róm 8:3-4; Ef 2:8-10; Zsolt 19:7-14; Mt 5:17-20)

Minden szem a hegyre szegeződött. A hegy ormát egyre sűrűbb felhő takarta, amely egyre lejjebb ereszkedett, és végül az egész hegyet titokzatossáig borította. A szőlőtől villámok cikáztak, és mennyei hangzott. "Az egész Sinai-hegy pedig füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Isten tűzben, és felmegy vala annak füstje, mint a kemencének füstje; és az egész hegy nagyon reng vala... és a kövön szava mindinkább erősödik vala." (2Móz 19:18-19) Isten jelenlétének ez a megnyilatkozása olyan hatalmas volt, hogy egész Izrael remegett.

A mennyei hang és a kövön hangja hirtelen elhallgatott. Félreleheltem lett a csend. Isten a hegyen állt. Sűrű szőlőtől vette körül, és megszűnt a szőlőtől. Népe iránti mély szeretettel indítva kihirdette a Tízparancsolatot. Mózes a győzelem szavát: "Az Isten a Sinai-hegyről jött... tízezer szent kövön jelent meg, jobbra felől tízezer törvény vala a szőlőmokra. Bizony, szereti Ő a népet! Mind a kezdenél vannak az Ő szentjei, odaszegődnek a te lábaidhoz, és hallgatják a te beszédeidet" (5Móz 33:2-3).

Amikor Isten a Sinai-hegyről kihirdette a törvényt, nemcsak a világegyetem fenséges és legfőbb tekintélyeként, hanem népe megváltásának is kinyilatkoztatta magát (2Móz 20:2). Mivel Ő Megváltás, nemcsak Izraelnek, hanem az egész emberiségnek megparancsolta (Préd 12:15), engedelmeskedjenek a törvénynek, minden részletre kiterjedő és határozott szabálynak, amely magában foglalja az embernek Isten és embertársai iránti kötelességeit.

Isten a következőket mondta:
"Ne legyenek néked idegen isteneid mellettem."

Ne csinálj magadnak faragott kőpet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek

alant a föld alatt, vagy amelyek a vizekben, a föld alatt vannak.

Ne imáidd, és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, földtől szerető Isten vagyok, aki megbíntetem az atyjuk vétkeit a fiakban, harmad- és negyediglen, akik engem gyűlölnék. De irgalmasságot cselekszem ezerdiglen azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják.

Az Úrnak, a te Istenednek nevét híjba fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr bíntetése nélkül, aki az ő nevét híjba felveszi.

Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja; semmi dolgot se tegy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgálid, se szolgálileányod; se barmod, se jévevényed, aki a te kapuidon belül van; mert hat napon teremt az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovók. Azért megáldj az Úr a szombat napját, és megszentel az.

Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a föld alatt, amelyet az Úr, a te Istened át tenéked.

Ne íj.

Ne paráználkodjál.

Ne lopj.

Ne tegy a te felebarátd ellen hamis tanónyosságot.

Ne ká-váind a te felebarátdnak házát. Ne ká-váind a te felebarátdnak feleségét, se szolgálját, se szolgálileányát, se íkrét, se szamarát, és semmit, ami a te felebarátd" (2Máz 20:3-17).

Á

A tÁrvÁny termÁszete

Isten tÁrvÁnye - a

TÁ-zparancsolat - Isten jellemÁnek tÁ¼kÁrkÁpe, amely az erkÁlcsi, a lelki Ás a minden rÁszletre kiterjedő, egyetemes elveket foglalja magÁjban.

A tÁrvÁnyadÁ³

jellemÁnek tÁ¼kÁrkÁpe. A SzentÁ-rÁjs Isten tulajdonsÁigaival azonosÁ-tja Isten tÁrvÁnyÁt. AkÁjrcsak Isten, âžaz Ášnak tÁrvÁnye tÁkÁletes", Ás âžaz Ášnak parancsolata vilÁigos" (Zsolt 19:8-9). âžA tÁrvÁny szent, Ás a parancsolat szent, igaz Ás jÁ³." (RÁ³m 7:12) âžMinden parancsolatod igazsÁig. RÁgtől fogva tudom a te bizonyÁigaid felől, hogy azokat ÁrÁkkÁ ÁjllandÁ³kkÁj tetted." (Zsolt 119:151-152) ValÁ³ban, âžminden parancsolatod igaz" (Zsolt 119:172).

ErkÁlcsi tÁrvÁny. A TÁ-zparancsolatban Isten

elmondja, hogyan kell az embernek viselkednie. A TÁ-zparancsolat meghatÁjrozza Teremtőnkkel Ás MegvÁjtÁ³nkkel valÁ³ viszonyunkat Ás embertÁjsaink irÁjnti kÁtelessÁgÁ¼nket. A SzentÁ-rÁjs Isten tÁrvÁnyÁnek ÁjthÁjgÁjt bűnnek nevezi (1Jn 3:4).

Lelki tÁrvÁny. âžA tÁrvÁny lelki."(RÁ³m 7:14) EzÁrt

a tÁrvÁnynek csak a LÁlek gyÁ¼mÁlcseit termő lelki ember tud engedelmeskedni (Jn 15:4; Gal 5:22-23). Isten Lelke teszi kÁpessÁ az embert Isten akaratÁjnak cselekvÁsÁre (ApCsel 1:8; Zsolt 51:11-14). Ha Krisztusban maradunk, megkapjuk a szÁ¼ksÁges erőt ahhoz, hogy dicsősÁgÁre gyÁ¼mÁlcstÁt teremhessÁ¼nk (Jn 15:5).

Az emberi tÁrvÁnyek csak a

lÁjthatÁ³ cselekedetekre vonatkoznak A TÁ-zparancsolatnak azonban âžnincs hatÁjra" (Zsolt 119:96); legtitkosabb gondolatainkra, vÁjgyainkra Ás ÁrzÁseinkre is kiterjed, mint amilyen a fÁltÁkenysÁg, irigysÁg, kÁ-vÁjnsÁjg Ás becsvÁjgy. A HegyibeszÁdben JÁzus hangsÁlyozta a tÁrvÁny lelki kiterjedÁsÁt, megvilÁjgÁ-tva azt, hogy a tÁrvÁny ÁjthÁjgÁsa a szÁ-vben kezdődik (Mt 5:21-22, 27-28; Mk 7:21-23).

PozitÁ-v tÁrvÁny. A TÁ-zparancsolat tÁbb, mint a

tilalmak rÁvid sorozata. A TÁ-zparancsolat nagy horderejű elveket tartalmaz. Nemcsak arra terjed ki, hogy mit nem szabad cselekednÁ¼nk, hanem arra is, hogy mit kell cselekednÁ¼nk. Nemcsak tartÁ³zkodnunk kell a bűnÁs cselekedetektől Ás gondolatoktÁ³l; meg kell tanulnunk jÁ³ra hasznÁjni Isten adta kÁpessÁgeinket Ás ajÁjndÁkainkat. TehÁjt minden nemleges parancsnak van egy igenlő pÁjja.

Például a hatodik parancsolatnak: "Ne ijedj!", pozitív oldala is van: "Őrizd az életet!" Isten azt akarja, hogy követői igyekezzenek mindazok jelszavát és boldogságát elősegíteni, akik befolyásuk hatáskörébe kerülnek. Melyekben az evangéliumi megbízás - a megváltás és a Jézus Krisztusban való hit - a hatodik parancsolatban foglalt igelö elven alapszik." [1]

A Tízparancsolat törvényét
 Nem a tiltás, hanem az irgalom felől kell megközelíteni. Tilalmai az engedelmeságből származó boldogság biztosítékai. Ha Krisztusban fogadjuk el, a Tízparancsolat megtisztítja jellemünket, s ezáltal boldoggá tesz bennünket az örökkévalóságban. Az engedelmes ember számára a Tízparancsolat védőfalat jelent. Isten jelszavát szemléljük benne, aki az igazságig változhatatlan elveinek kinyilatkoztatása által meg akarja oltalmazni az embert a törvényesség okozta minden rossztól." [2]

Egyszerű törvény. A Tízparancsolat mindenre kiterjed a maga egyszerű természetében. E parancsolatok olyan rövid, hogy egy gyermek is hamar megtanulhatja a vártól azokat, mégis olyan sokrétűek, hogy minden előfordulható bűntettet érintenek.

Isten törvényében nincs titokzatosság. Mindenki megértheti a benne foglalt nagy igazságot. A legszerényebb kárpessző ember is megértheti rendelkezését, életét és jellemét a benne foglalt mennyei színművekhez igazthatja." [3]

Az elvek törvénye. A Tízparancsolat minden helyes elv összefoglalása, minden korszak emberiségének szíve. A Szentírás ezt mondja: "Istenet féljed, és az Ő parancsolatait megtartsad; mert ez az embernek fő dolga!" (Préd 12:15).

A Tízparancsolat - a tíz-ige (2Móz 34:28) - két részből áll. Ezt jelzi a két kötet, amelyre Isten ráírta (5Móz 4:13). Az első négy parancsolat Teremtőnk és Megváltóink iránti kötelességünket, az utolsó hat pedig az emberek iránti kötelességünket szabályozza. [4]

Ez a két részre osztás a szeretet két nagy alapelveiből származik, amely alapján Isten iránti országot: "Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat" (Lk 10:27, v. 5Móz 6:4-5; 3Móz 19:18). Aki követi ezeket az elveket, az szívesen lesz a Tízparancsolattal, mert a parancsolatok ezeket az elveket részletesebben fejezik ki.

Az első parancsolat az

igaz Isten kizárólagos imádságát elő. A második megtiltja a bálványimádságot.[5] A harmadik eltiltja Isten nevének tiszteletlen emlegetését, beleértve a hamis esküvet. A negyedik a szombat megtartására szólít, és az igaz Istent a Mennyben és a Föld teremtőjeként mutatja be.

Az ötödik parancsolat

kimondja, hogy a gyermekek engedelmeskedjenek, szüleiknek, Isten olyan eszközeinek, akiknek tovább kell adniuk kinyilatkoztatott akaratát az utóknak kárhoztató nemzedékeknek (lásd 5M 4:6-9; 6:1-7). A hatodik a családot, mint szent dolgot. A hetedik megparancsolja az erkölcsi tisztaságot, és oltalmazza a házastársi kapcsolatot. A nyolcadik a tulajdonról, a kilencedik őrzi az igazmondást, és az ártatlanságtól. A tizedik pedig minden emberi kapcsolatot gyökérként érinti, mert megtiltja a mások tulajdonjának károsítását.[6]

Páratlan tanács. A tanácsoknak az a csodálatos sajátossága, hogy Isten az egész nép számára hallhatóan mondta ezeket (5M 5:22). Nem bánta ezt a tanácsot a felekezeti emberi értelemre, hanem a parancsolatokat saját ujjával vette köztül, amelyet a templom frigidáriájában kellett őrizni (2M 31:18; 5M 10:2).

Isten úgy segített

Izraelt a parancsolatok alkalmazásában, hogy kiegészítő tanácsokat adott, amelyek részletezték a vele és egymással való viszonyukat. E tanácsok egyrészt Izrael polgári ügyeire szűszponosultak (polgári tanácsok), másrészt a szentélyszolgálat szertartásait szabályozták (ceremoniális tanácsok). Isten e kiegészítő tanácsokat kárhoztatóan, másképpen keresztül a néppel, aki beírta ezeket a "kiegészítő tanácsok nyelvére", és azt az Isten "kiegészítő tanácsok oldalához" tette (5M 31:25-26) - nem a ládában, ahova Isten legfőbb kinyilatkoztatását, a tanácsokat helyezte. Ezeket a kiegészítő tanácsokat másképpen tanácsok nyelvének kiegészítő tanácsok (Jézus 8:31; Neh 8:1; 2Kr 25:4) vagy egyszerűen másképpen tanácsok (2Kir 23:25; 2Kr 23:18) ismerték.[7]

Gyönyörűség

tanács. Isten

tanács megint a lelket. "Győzt a zoltár-rés: "Mely igen szeretem a te tanácsod, egészen napestig arról gondolkodom!" "Inkább szeretem... a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legisztább aranyat." Még amikor "nyomorúságos keserűség ért engem... a te parancsolataid gyönyörűségeim nekem" (Zsolt 119:97, 127, 143). Azoknak, akik szeretik Istent, "azaz a parancsolataid... nem nehezek" (1Jn 5:3). A tanácsnyszegők tartják a tanácsot selyos igaznak, hiszen a bűns ember "Isten tanácsok nem engedelmeskedik, mert nem is teheti" (Rm 8:7).

Á

A tanács cölja

Isten azért adta a tervet, hogy általa népe sok-sok földjében részesüljön, és olyan kapcsolatba lépessen vele, amely az édváltságát munkálja. Figyeljétek meg az alábbi jellegzetes cselekedeteket!

Kinyilatkoztatja

Isten akarata az emberiségnek. A Tízparancsolat - mint Isten jellemének és szeretetének kifejezője - kinyilatkoztatja, mi Isten akarata és cselekedete az emberiséggel. Isten teljes körű engedelmeséget kíván, és ezért ha valaki az egész tervet megtartja is, de valamilyen ellen, az egésznek megromlásában bűnös" (Jak 2:10). A terv - mint az Isten szabályos iránti engedelmeség - elengedhetetlen az édváltságához. Krisztus ezt mondta: "Ha pedig be akarsz menni az Istenre, tartsd meg a parancsolatokat" (Mt 19:17). Ez az engedelmeség csakis a bennünk lakozó Szentlélek segítségével lehetséges.

Isten szavának alapja

Más szóval

leírta a Tízparancsolatot - az egyetlen magyar nyelvű tervvel együtt - a szavának kinyilatkoztatásának nevezett kinyilatkoztatásban (2Mózes 20:1-24:8).[8] Később a Tízparancsolatot "az Isten szavának" nevezte, jelezve ezzel fontosságukat, mert az Istennek való szavának alapját képezik (5Mózes 9:9; Vaj. 4:13; egyetlen tervet a szavánakról lásd e kinyilatkoztatás 7. fejezetében).

Az Isten parancsolatai igazak, ugyanúgy, mint Isten (Zsolt 119:172). Ezért a terv az igazság zsinórja. Isten nem lelkiismeretünk, hanem ezeknek az igaz elveknek az alapjain fog megadni mindnyájunkat. "Az Isten felfelfed, és az ő parancsolatait megtartsad" - mondja a Szentírás -, "és...mert minden cselekedetet az Isten Istenre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az" (Próv 12:15-16; Vaj. 2:12).

Az emberek lelkiismerete

élethosszig tartó. Egyesek "ézeröten", mások "ézerötszáz", "ézerötszáz" vagy "ézerötszáz" (1Kor 8:7, 12; Tit 1:15; Zsid 10:22; 1Tim 4:2). Mint az Isten, bármilyen jó is munkájuk, pontosan ahhoz kell "ézerötszáz", hogy használható legyen. Lelelkiismeretünk azt mondja, helyesen kell cselekednünk, de azt nem mondja meg, hogy mi a helyes. Csak az Isten nagy cselekedetéhez, tervéhez igazított lelkiismeret tarthat vissza bennünket a bűnbeeséstől.[9]

Megmutatja, mi a

bűn. A

Tízparancsolat nélkül az ember nem lehet tisztán Isten szavának, saját bűnöségét és a megromlását szemlélve.

Ha az ember nem tudja, hogy ÁjthÁjgta Isten tÁrvÁnyÁt, elveszett ÁjllapotÁjt sem ÁorzÁkeli, Ás azt sem, hogy szÁksÁge van Krisztus engesztelö vÁrÁre.

A tÁrvÁny olyan, mint a tÁkÁr (IÁsd Jak 1:23-25), amelyben az ember meglÁjtja valÁsÁigos ÁjllapotÁjt. Azok, akik belenÁznek, Isten igaz jellemÁvel ellentÁtben, meglÁjtÁjk jellemÁk fogyasztÁkossÁigait. TehÁjt az erkÁlcsi tÁrvÁny megmutatja, hogy Isten elött az egÁsz vilÁig bñÁs (RÁm 3:19), Ás mindenkinek szÁmot kell adnia magÁjrÁl Istennek.

â€žA bñ ismerete a tÁrvÁny Ájltal vagyon" (RÁm 3:20), mert â€žA bñ... a tÁrvÁnytelensÁg" (1Jn 3:4). PÁj vilÁigosan mondta: â€žA bñt nem ismertem, hanem csak a tÁrvÁny Ájltal" (RÁm 7:7). A tÁrvÁny meggyözi a bñÁsÁket bñÁs voltokrÁl, felismerteti velÁk, hogy a haragvÁ Isten Á-tÁlete alatt vannak. Ebböl megÁrtik, hogy kÁptelenek segÁteni magukon.

EszkÁz a megtÁrÁshez. Isten tÁrvÁnye az az eszkÁz, amellyel a SzentlÁlek az embert megtÁrÁshez akarja vezetni. â€žAz Ásrnak tÁrvÁnye tÁkÁletes, megelevenÁ-ti a lelket." (Zsolt 19:8) MeglÁjtva valÁdi jellemÁket, felismerjÁk, hogy bñÁsÁk vagyunk; halÁlra vagyunk Á-tÁlve, Ás nincs semmi remÁnyÁnk - Ás felfogjuk, hogy MegvÁjtÁra van szÁksÁgÁnk. Ekkor szÁmunkra sokat jelent az evangÁlium jÁ hÁ-re. A tÁrvÁny Krisztushoz vezet, az egyetlenhez, aki megszabadÁ-that kÁtsÁgbeejtö helyzetÁnkból.[10] E tÁny fÁnyÁben hivatkozott PÁj mind az erkÁlcsi, mind a szertartÁsi tÁrvÁnyre, mint â€žKrisztusra vezÁrlö mesterre", â€žhogy hitböl igazuljunk meg" (Gal 3:24).[11]

A tÁrvÁny felfedi bñÁnk, de nem menthet meg bñÁnk. Ahogy vÁ-zel megtisztÁ-thatjuk piszkos arcunkat, hasonlÁkÁppen, Isten erkÁlcsi tÁrvÁnyÁben meglÁjtva, mire van szÁksÁgÁnk, â€žA bñ Ás tisztÁjtalsÁg ellen" (Zak 13:1) megnyitott forÁsbÁl merÁ-tve, megtisztulunk â€žA BÁjny vÁrÁben" (Jel 7:14). Krisztusra kell nÁznÁnk, â€žÁs amikor meglÁjtjuk öt... a Golgota keresztjÁn az egÁsz vilÁig bñe alatt haldokolni, a SzentlÁlek megmutatja... hogyan viszonyul Isten azokhoz, akik megbÁjnÁjk tÁrvÁnysegÁseiket".[12] Ekkor remÁnysÁggel telik meg a lelÁnk, Ás kezÁnk hittel az ÁrÁk Álet ajÁndÁkÁjt felkÁ-nÁlÁ MegvÁjtÁ felÁnyÁjtjuk (Jn 3:16).

Igazi szabadsÁgot kÁ-nÁl. Krisztus azt mondta., hogy â€žmindaz, aki bñt cselekszik, szolgÁja a bñnek" (Jn 8:34). Ha ÁjthÁjguk Isten tÁrvÁnyÁt, nem vagyunk szabadok; de a TÁ-zparancsolat irÁnti engedelmessÁg igazi szabadsÁgot ad. Az Isten tÁrvÁnyÁnek korlÁtain belÁli Álet bñtöl valÁ szabadsÁgot jelent; a bñ minden kÁ-sÁrö jelensÁgÁtöl valÁ szabadsÁgot; az Áleterönket felörlö ÁjllandÁ aggodalomtÁl, lelkiismeret furdalÁstÁl, nÁvekvö büntudattÁl valÁ szabadsÁgot. A zoltÁrÁ-rÁ ezt mondta: â€žTÁgas tÁren jÁjrok, mert a te hatÁrozataidat keresem." (Zsolt 119:45) Jakab a TÁ-zparancsolatra, mint â€žA kirÁlyi tÁrvÁnyre", â€žA szabadsÁg tÁkÁletes

tárványre" hivatkozott (Jak 2:8; 1:25).

Hogy megkaphassuk ezt a szabadságot, Jézus hív bennünket, hogy menjünk hozzá bünterheinkkel. Cserébe felkérjük az Ő igáját, amely kényű (Mt 11:29-30). Az iga a szolgálat eszköze. A teher megosztásával az iga megkönnyíti a feladatok teljesítését. Krisztus felkérjük, hogy velünk együtt hordja igánkat. Az iga maga a tárvány. "Én munkást Isten akaratához kéri a szeretet nagyszerű tárvány, amelyet Isten az Édenben kinyilatkoztatott, a Sínai hegyen kihirdetett, és az ójszövetségben a szövebre írt." [13] Amikor Krisztussal készült igában járunk, Ő viseli a súlyos terhet, és ártalmatlanság teszi az engedelmisséget. Az Ő segítésével sikerül az, ami azelőtt lehetetlen volt. "Gy a szövebre írt tárvány győnyűsége és ártalmatlanság vlik. Szabadok vagyunk, mert Isten parancsait akarjuk teljesíteni.

Ha a tárványt Krisztus szabad-tá ereje nélkül, nem szabadulunk meg a bűntől. De Isten megmentő kegyelme, amely nem hatálytalanítja a tárványt, a bűntől szabad-tá erőt kéri, mert "Én az Árnak Lelke, ott a szabadság" (2Kor 3:17).

Határt szab a bűnnek, és áldást hoz. Az egész világot behátrá és egyre nagyobb méreteket ártó bűncselekmény árdat - az erőszak, az erkálcstelenség és a gonoszság - a T-zparancsolat mellőzésének kvetkezése. Ahol ezt a tárványt elfogadják, ott határt szab a bűnnek, helyes tettekre indít, és az igazság megvalósításának eszköze lesz. Az elveit tárványeikbe iktatás nemzetek nagy áldást tapasztaltak, viszont ezeknek az elveknek az elhagyása biztos hanyatlást von maga után.

Az Átestamentumi időkben Isten gyakran a tárványt iránti engedelmisségük arányában áldott meg népeket és egyéneket. "Én az igazság felmagasztalja a nemzetet" - mondja az Árs -, és "Én az igazsággal erősít meg a királyi szék" (Páld 14:34; 16:12). Azokat pedig, akik nem engedelmeskedtek Isten parancsainak, csapások sötétítik (Zsolt 89:32-33). "Én az Árnak Átka van a gonosznak hátrá; de az igazaknak lakhelyét megáldja." (Páld 3:33; v. 3Máz 26; 5Máz 28) Ez az általános elv ma is áll.[14]

Á

A tárvány ártó üsége

Mivel a T-zparancsolat, az erkálcstárvány Isten jellemének visszatérő köze, elvei nem időlegesek vagy kényűmányektól függők, hanem ártalmatlanságok, vltózatlanok és állandó üsége az emberiség számára. A keresztyének szízedokon árt szilárdan vallják Isten tárványának ártóval voltát, és meg vannak győződve arról, hogy az mindenkorra üsége.[15]

Tárvány a S-nain

tártántekek előtt. A

tárvány májra írtette, mielőtt Isten kihirdette Izraelnek a T-zparancsolatot. Ha a S-nain tártántekek előtt nem lett volna tárvány, bűn sem lett volna, mert "Éza bűn... a tárványtelenség" (1 Jn 3:4). Az, hogy Lucifer és angyalai vétkeztek, azt bizonyítja, hogy májra a teremtés előtt is volt tárvány (2Pt 2:4).

Amikor Isten Adámot és

Évát a saját kápmására megteremtette, lelkükbe plántálta a tárvány erkálcsei elveit, természetesen tőve számukra akaratlanul cselekvés. Tárványszegésük ismertette meg a bűnt az emberiséggel (Rám 5:12).

Később Isten azt mondta

Ábrahámnak, hogy "Ézhallgat Ábrahám az Én szavamra; és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és tárványaimat" (1Máz 26:4-5). Mázés májra a S-nain tártántekek előtt tanította Isten rendeléseit és tárványait (2Máz 16; 18:16). Mázés első könyvének tanulmányozásában kiderül, hogy a T-zparancsolatot jás ismerték májra a S-nai-hegyi események előtt is. Ez a könyv világossá teszi, hogy még mielőtt Isten kihirdette a T-zparancsolatot, az emberek tisztában voltak azzal, miszerint mindaz helytelen, amit a T-zparancsolat megtilt. [16] Az erkálcsei tárvány Általános ismerete mutatja, Isten gondoskodott arról, hogy az emberiség tudomást szerezzen a T-zparancsolatról.

Tárvány a S-nainál. Egyiptomban, az igaz Istent nem

ismerő nép fogásáiban hosszúra nyúló Izrael (2Máz 5:2) a bálványimádás és romlottság legközelebbében állt. Ennek következményeképpen Isten szentségéről, tisztaságáról és erkálcsei elveiről alkotott fogalmaik nagyon eltompultak. Rabszolgaságuk nehézségei tette számukra az istentiszteletet.

Későbbesett

segélyükre vándorolt Isten megemlékezett Ábrahámmal kártátt szavakról, és elhatározta, kiszabadítja őket ebből a "vaskohé" (5Máz 4:20 - Áj prot. ford.), és olyan országba viszi őket, ahol megtarthatják rendeléseit, és megőrizhetik tárványait (Zsolt 105:43-45).

Szabadulásuk után elvitte

őket a S-nai hegyhez, hogy kinyilatkoztassa nekik az erkálcsei tárványt, uralmának alapelveit és a szertartást is, amelyből megtanulhatták, hogy a Megváltás engesztelő Ajdózata Általánosan lehetnek. A S-nai-hegyen Isten kázzetlenül, világos, egyszerű szavakkal mondta el a tárványt, "Éza bűnnek okát" (Gal 3:19), "Ézhogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat Által" (Rám 7:13). A zsidók csak akkor ismerték fel tárványszegésüket, dőbbentek ráj a későbbesítő Állapotukra, és akkor írták meg, hogy megváltásra van szükségük, amikor az erkálcsei tárvány Általánosan megvilágosította kerület eltorzult jellemüket.

A tŕvŕny Krisztus

visszajŕvetele elŕtt. A Biblia kinyilatkoztatja, hogy Isten tŕvŕnye Sŕtŕin tŕmadŕsŕnak tŕrgya, ŕs az ŕsellensŕg tŕvŕny elleni harca kŕzvetlenŕl a mŕsodik advent elŕtt lesz a legerŕebb. A prŕfŕcia jelzi, hogy Sŕtŕin rŕveszi majd az emberek nagy tŕbbsŕgŕt az Istennel szembeni engedetlensŕgre (Jel 12:9). A "ŕfenevad" hatalma ŕl (kŕnyszerŕve) a vilŕig figyelmeŕt Isten helyett ŕnmagŕra fogja irŕnyŕtani (Jel 13:3; e kŕnyv 12. fejezetŕben bŕvebbet megtudhatunk ezekrŕl a prŕfŕciŕkrŕl).

1. A megtŕmadott tŕvŕny. Dŕniel 7. fejezete ezt a hatalmat kis szarvkŕnt ŕbrŕzolja. Ez a fejezet nŕgy nagy fenevadrŕl beszŕl, amelyet Krisztus kora ŕta a bibliamagyarŕzŕk a nŕgy vilŕghatalommal - Babilonnal, Mŕdŕ-Perzsiŕval, Gŕrŕgorsŕggal ŕs Rŕmŕval azonosŕtanak. A negyedik fenevad tŕ-z szarva azokat az orszŕgokat jelkŕpezi, amelyekre bukŕsakor a Rŕmai birodalom szŕtdarabolŕdott (Kr. u. 476-ban).[17]

Dŕniel lŕtomŕsa a kicsiny szarvra, a tŕ-z szarv kŕzŕtt tŕmadŕ rettetes, istenkŕromlŕ hatalomra ŕsszpontosul, jelezve, hogy a rŕmai birodalom felbomlŕsa utŕn egy fŕlelmetes hatalom keletkezik. Ez a hatalom, amely megkŕ-sŕli megvŕltoztatni Isten tŕvŕnyŕt (Dŕn 7:25), Krisztus visszajŕvetelŕig fennmarad (lŕsd e kŕnyv 19. fejezetŕt). Ez a tŕmadŕs bizonyŕ-tja, hogy a tŕvŕny ŕllandŕ fontossŕggal bŕ-r a megvŕlts tervŕben. A lŕtomŕs vŕge azzal nyugtatja meg Isten nŕpŕt, hogy ennek a birodalomnak nem sikerŕl eltŕrŕni a tŕvŕnyt, mert az ŕ-tŕlet elpusztŕ-tja a kis szarvat (Dŕn 7:11, 26-28).

2. A szentek vŕdelmezik a tŕvŕnyt. A mŕsodik adventet vŕrŕ szenteket engedelmessŕg jellemzi. A vŕgsŕ kŕzdelemben ŕsszefognak, ŕs kiŕllnak Isten tŕvŕnye mellett. A Szentŕ-rŕs e szavakkal jellemzi ŕket: "ŕzakik megtartŕjk Isten parancsait, akiknŕl megvan Jŕzus bizonyŕgtŕtele" (Jel 12:17; 14:12 - ŕj prot. ford.), ŕs tŕrelmesen vŕrŕjk Krisztus visszajŕvetelŕt.

Ez a nŕp a mŕsodik adventre kŕszŕlve hirdeti az evangŕliumot, ŕs mŕsokat is az ŕrnek, mint Teremtŕnek az imŕdŕsŕra hŕ-v (Jel 14:6-7). Azok, akik szeretik ŕs imŕdjŕjk Istent, engedelmeskednek is neki; ahogy Jŕnos mondta: "ŕAz az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ŕ parancsolatait; az ŕ parancsolatai pedig nem nehezek" (1Jn 5:3).

3. Isten ŕ-tŕletei ŕs

a tŕvŕny. A

hŕt utolsŕ csapŕs, amellyel Isten az engedetleneket bŕnteti, a templombŕl, ŕza mennyben a bizonyŕgtŕtel sŕtorŕnak templomŕbŕl" indul ki (Jel 15:5). Izrael jŕl ismerte a bizonyŕgtŕtel sŕtora kifejezŕst; ez a Mŕzes ŕl ŕpŕtett sŕtort jelentette (4Mŕz 1:50, 53; 17:8; 18:2). Azŕt neveztŕk ŕ-gy, mert a sŕtorban foglalt helyet ŕza bizonyŕig lŕdŕja" (2Mŕz 26:34), ŕs benne volt ŕza bizonyŕig kŕt tŕblŕja" (2Mŕz 31:18). Tehŕt a Tŕ-zparancsolat a "ŕbizonyŕig", amely az emberisŕgnek bizonyŕgot tesz Isten akaratŕrŕl (2Mŕz 34:28-29).

Jelenések 15:5 pedig így szól

bizonyítja a szent Szentnek templomának beszélt, amely a "mennyei" van. Másrészt temploma csak a mennyei templom hasonlósága volt (2Mkz 25:8, 40; v. Zsid 8:1-5); a Tízparancs eredeti példája a mennyei templomban van. Az is bizonyítja a Tízparancsot írték, hogy a végső ártatlan szorosán Ázszefél/4 Isten tiszteletének ártatlanul.

A Jelenések könyve azt is

leírja, hogy a mennyei templom megnyílik, és az Isten szentekévé lesz Isten szentekévé (Jel 11:19). A szentekévé kifejezés a földi szentekévé utal, amelyben az Isten szentekévé voltak (2Mkz 34:27; v. 4Mkz 10:33; 5Mkz 9:9). A szentekévé Isten mennyei templomban az eredeti frigidá, amely az Isten szentekévé szentekévé igéit - az eredeti Tízparancsot - tartalmazza. Ezért világos, hogy Isten végső ártatlan ideje a világ felett (Jel 11:18) Ázszefél/4 a mennyei templom megnyílik, és a Tízparancsot tartalmazza frigidá előttre kerül. Ez a kép megfelelően ábrázolja Isten tiszteletét, mint az ártatlan zsinort.

Á

A tisztelet az evangélium

A megvilágítás ajándék; nem a

tisztelet cselekedésért, hanem kegyelemből, hit által kapjuk (Ef 2:8). Nincs olyan tisztelet cselekedet, nincs olyan igyekezet, bármennyire méltó is a dicsőre, nincs olyan jó cselekedet - legyen az sok vagy kevés, ártatlan vagy nem az -, amely valamiképpen megigazíthatja a bűnt (Tit 3:5; Róm 3:20). [18] Az egész Szent-írásban tisztelet az

Ázszhang a tisztelet az evangélium kizárólag; az egyik alátámasztja a másikat.

A tisztelet az

evangélium a Szent előtt. Amikor Ádám és Éva vétkezett, megismerte a bűntudatot, a féltelmet, a hiányérzetet (1Mkz 3:10). Isten nem az őket elterelő tisztelet hatálytalanul, és elgáttette ki szakszét, hanem felkeltette nekik az evangéliumot, amely visszaállítja az embernek a Istennel való kizárólag, és öt engedelmséghez segít.

Ez az evangélium a

Megvilágítás általi ártatlan szentekévé tartalmazza. A Megvilágítás az asszony magva, aki eljött egy napon, és legyőzi a gonoszt (1Mkz 3:15). Az Isten által elrendelt ártatlan rendszer fontos igazságot tanított az engesztelésről: bocsánat csak vérontás által - a Megvilágítás halála által - lehetséges. Ha hittek abban, hogy az ártatlan ártatlan jelképezi a Megvilágítás ártatlanul, bűnbocsánatot nyertek. [19] Kegyelem által megmenekültek.

Ez az evangéliumi ügymenet volt az Istennel kötött szerződés szövegének kiegészítése. Isten kegyeléből kánálta fel az emberiségnek ezt a szöveget (1Máz 12:1-3; 15:4-5; 17:1-9), amely szorosán összefüggött az Isten törvénye iránti engedelmességgel (1Máz 18:18-19; 26:4-5). Isten szövegében a jász, Isten Fia volt az evangélium kiegészítése, "azaz a Bíráló", "azaz aki megteremtette a világot alap-társa" (Jel 13:8). Amikor a dajka a várt, Isten kegyelme azonnal letbe lépett. Dávid ezt mondta: "Az Isten kegyelme a szerződéstől fogva valós, azaz a szerződés az őt előkérő... azokon, akik megtartják az ő szövegét, azaz megemlékeznek az ő parancsairól, hogy azokat megcselekedjék" (Zsolt 103: 17-18).

A törvény az evangélium a szűz. A törvény az evangélium kiegészítése szoros kapcsolat van. A törvényhez a bevezetés a példát Istenre, mint Szabad-társa utal (2Máz 20:2). A törvény kihirdetése után Isten megparancsolta Izraelnek, hogy a törvényen oltárokat, azaz kezdje el bemutatni a megmentő kegyelmét kinyilatkoztatás áldozatokat.

A szűz-hegy volt az a hely, ahol Isten kinyilatkoztatta Mázésnek a szent sátor tőrsöt az abban végző szertartási törvény nagy részét. Isten ott akart találkozni az lakni nappal, hogy rájuk rássa áldásait, azaz megbocsássa bűnüket (2Máz 24:9 - 31:18). A szűz események előtti egyszerű áldozati rendszernek ez a kibővített formája előre jelezte Krisztus kiegészítését munkáját, amelynek célja a bűnszűz megváltása az Isten törvénye tekintélyének az szentségének megdölgése volt.

Isten lakóhelye a földi templomban, a szentek szentjében, a törvény tartalmazás frigidáda földi volt. A templomszolgálat minden része a Megváltás jelképezte. A vörzö állatok a Megváltás engesztelő halálára mutattak, amely megmenti az emberiséget a törvény kárhoztatásaitól (Iájd a 4. Ács a 9. fejezetet).

A törvény a frigidába került, a szertartási törvényeket pedig az Isten által adott polgári rendszerekkel együtt Mázés beáta "azaz a törvények nyvbe". Ennek a kiegészítésnek a helye a szöveg mellett volt, hogy ott "tanáskodjék" a nép ellen (5Máz 31:26 - Áj prot. ford.). Valahányszor vártak, ez a "tanáskodás" el-tölte tetteiket, az bonyolult kiegészítéseket támazott az Istennel való megkölésre. A szűz-hegytől Krisztus haláláig a törvény a törvény szolgálatával ábrázolt evangéliumba vetett hit által reményt, bocsánatot nyertek, azaz megtisztultak.

A törvény az evangélium Krisztus kereszthalála után. Sok keresztyén felismerte a Biblia ama tanítását, hogy még Krisztus halála a szertartási törvényt eltérítette, az erkölcsi törvény folyamatos törvényességét megerősítette. [20] Figyeljék meg a bizonyításokat!

1. A szertartási tervénny. Amikor Krisztus meghalt, az Áldozati rendszer prófétikus jelképe valóságos lett. Megvalósult az, amit az előző jelzett, Ágy a szertartási tervénny megszűnt. Századokkal korábban Dániel megjövendölte, hogy a Messias halála áldozatot vet a véres Áldozatnak és az Áldozati Áldozatnak" (Dán 9:27; Lásd e könyv 4. fejezetét). Amikor Jézus meghalt, a templom kárpítja a tetjétől az aljáig természetfeletti módon kettészakadt (Mt 27:51), jelezve, hogy a templomszolgálat jelentősége véget ért.

Bár a szertartási tervénny

Krisztus halála előtt nagyon fontos szerepet töltött be, sok tekintetben hiányos volt, Isten csak az a jövendő jónak Árnnyka" (Zsid 10:1); időleges cöltszolgálat, és Isten Ápát csak az a megjobbulás idejéig" kátelezte (Zsid 9:10; v. Gal 3:19), amíg Krisztus, Isten igaz Báránnya meg nem halt.

Krisztus halálakor a

szertartási tervénny Árványé véget ért. Krisztus engesztelő halála minden bűnre megbocsátást ká-nált, és ázeltárlte a parancsolatokban ellenünk szálás kázárát, amely ellenünk volt nánk, és azt eltette az Átbál, odaszegezve azt a keresztfára" (Kol 2:14; v. 5Máz 31:26). Nem volt már szakság bonyolult szertartásokra, amelyek egyáltalán nem tudták lemosni a bűntetteket, sem megtisztítani a lelkiismeretet (Zsid 10:4; 9:9, 14). Nem volt több gond a szertartási tervényekre, sem az Átel- Ás italdozatokra, kálánbázó Ánnepek (hásvát, pánkásd stb.), Áhold vagy szertartási szombatok Ánneplásot előár- rás bonyolult kávetelményekre (Kol 2:16; v. Zsid 9:10), mivel ezek a tervények ázcsak Árnnykai a kávetkezendő dolgoknak" (Kol 2:17).[21]

Jézus halála után semmi

szakság nem volt arra, hogy a há-vök Árnnykokkal, Krisztus valóságának tálkárképeivel foglalkozzanak. Most kávetlenél mehetnek a Megváltáshoz, mert az a valóság a Krisztus" (Kol 2:17).

Ahogy a zsidók

magyarították, a szertartási tervénny vájlaszfal lett kázttálk és más nemzetek káztt. Akadályozta káldetsál teljes- tástot, hogy Isten dicsőságável bevilágítsák a világot. Krisztus halála eltárlte az a parancsolatoknak tátelekben valás tervényét", lerontván a pogányok és zsidók kázttti ázkázvetett választáfalat", hogy Átrehozzon Krisztusban egy Áj család, az ázegy testben a keresztfára" megkátett há-vök családját (Ef 2:14-16).

2. A Tá-zparancsolat és a kereszt. Krisztus halála egyrészt megszántette a szertartási tervény Árványesságát, másrészt megerősítette a Tá-zparancsolatot. Krisztus elvette a tervény Ájtát, és megszabadította a há-vöket annak kárhoztatásától. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a tervény megszűnt, és nyugodtan meg lehet tartani az elveit. A tervény Árk Árványúságáról szálás sok-sok bibliai bizonyágtel cáfolja ezt a nézetet.

Helytállás az, amit kálvin

mondott. "Nem szabad azt képzelni, hogy Krisztus eljövetele megszabadított bennünket a törvény tekintélyétől; mert ez a há-vő és a szent írás szabálya, és ez azt olyan változhatatlan, mint Isten igazságossága." [22]

Például megmagyarázta, milyen viszony van egyrészt az engedelmesség, másrészt a megmentő kegyelem evangéliuma között. A há-vőket szent írásra szólította, hogy "szívesen oda magukat adják az igazságnak fegyverei az Istennek. Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok a törvény alatt, hanem kegyelem alatt" (Róma 6:13-14). Tehát a keresztyének nem azért tartják meg a törvényt, hogy eldőljenek. Azokat, akik ezt megpróbálják, a bűn még inkább fogságban tartja. "Ameddig az ember a törvény alatt van, a bűn uralkodik rajta, mert a törvény nem mentheti meg az embert sem a kárhoztástól, sem a bűn hatalmától. De azok, akik kegyelem alatt vannak, nemcsak megmenekülnek a kárhoztástól (Róma 8:1), hanem erőt is kapnak a győzelemhez (Róma 6:4). Tehát a bűn tovább nem uralkodik rajtuk." [23]

"A törvény végéig Krisztus, minden há-vőnek igazságszóra" - tette hozzá Például (Róma 10:4). Tehát mindazok, akik hisznek Krisztusban, felismerik, hogy Ő a törvénynek - mint a megigazuláshoz vezető út - vége. Ám magunkban bűnösök vagyunk, de Jézus Krisztusban igazak, a nekünk tulajdonított igazsága által. [24]

Kegyelem alatt lenni nem azt jelenti, hogy a há-vő ember nyugodtan átközhet, "hogy a kegyelem annál nagyobb legyen" (Róma 6:1). Inkább a kegyelem erőt ad a bűn feletti győzelemhez. "Nincsen immár semmi kárhoztás azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem lelkek szerint." (Róma 8:1)

Krisztus halála naggyá tette a törvényt, megvédte annak egyetemes tekintélyét. Ha a Tízparancsolatot meg lehetett volna változtatni, Krisztusnak nem kellett volna meghalnia. De mivel ez a törvény változhatatlan, áthagyásához kellett fizetni. Kereszthalálával Krisztus teljes mértékben eleget tett ennek, lehetővé téve az írások írását mindazok számára, akik elfogadják dicsőséges üdvözlését.

Á

A törvény iránti engedelmesség

Nem lehet az eldőlést cselekedetekkel megszerezni. Az engedelmesség Krisztus megmentő kegyelmének gyümölcse. E csodálatos kegyelem által, amely kárhoztatás nélkül a kereszten mutatkozott meg, Isten megszabadítja a bűn bűntől és a bűntől. Bár a bűnösök voltak, Krisztus feloldozta őket, hogy megajándékozhasssa őket az írások írásával. Isten átgátló szeretete a bűnbánás bűnsben viszontszeretetet breszt, ami engedelmességben mutatkozik meg az oly bőven kárhoztatott kegyelem által. Az engedelmesség üdvözlését ismerő há-vők, akik megértik, hogy Isten fontosnak tartja a törvényt, végül gyakorolnak arra, hogy Krisztus szerinti írásokat írják.

Krisztus Ős a

tŰrvŰny. Krisztus

a legteljesebb mŰrtŰben tisztelte a TŰ-zparancsolatot. Ő, a nagy â€žVAGYOK", hirdette ki a SŰ-nai-hegyrŰl az Atya erkŰlcsi tŰrvŰnyŰt (Jn 8:58; 2MŰz 3:14; IŰsd e kŰnyv 4. fejezetŰt). FŰldi kŰldetŰse magŰban foglalta, hogy â€ža tŰrvŰnyt nagyŰ teszi, Ős dicsŰgessŰ" (Űsa 42:21). A zsoltsŰrok egyik szakasza, amelyet az Űtestamentum Krisztusra vonatkoztat, vilŰgossŰ teszi, hogyan vŰlekedett a MegvŰltŰ a tŰrvŰnyrŰl: â€žHogy teljesŰ-tsem a te akaratodat; ezt kedvelem, Űn Istenem, a te tŰrvŰnyed keblem kŰzepette van" (Zsolt 40-9; vŰ. Zsid 10:5, 7).

Krisztus evangŰliuma olyan

hitet Űbreszt, amely szilŰrdan vallja a TŰ-zparancsolat ŰrvŰnyŰt. â€žA tŰrvŰnyt... hiŰbavalŰvŰ tesszŰk-e a hit Űital? - kŰrdezte PŰl. - TŰvol legyen! SŰt, inkŰjbb a tŰrvŰnyt megerŰsŰ-tjŰk" (RŰm 3:31).

TehŰt Krisztus nemcsak

azŰrt jŰtt, hogy megvŰltsa az embert, hanem azŰrt is, hogy visszaŰllŰ-tsa Isten tŰrvŰnyŰnek tekintŰlyŰt Ős szentsŰgŰt, bemutatva az embereknek a tŰrvŰny fensŰgŰt Ős dicsŰgŰt, Ős pŰldŰt adva, hogyan kell viszonyulnunk hozzŰ. Krisztus kŰvetŰnek, a keresztŰnyeknek nagyŰ kell tenniŰk a tŰrvŰnyt a sajŰ ŰletŰben. Krisztus szeretettel engedelmeskedett. Űgy adott hangsŰlyt annak, hogy kŰvetŰnek is meg kell tartaniuk a tŰrvŰnyt. Amikor az ŰrŰk Űlet feltŰteleirŰl ŰrdeklŰdtek tŰle, Űgy vŰlaszolt: â€žHa... be akarsz menni az Űletre, tartsd meg a parancsolatokat." (Mt 19:17) Mindenkit Űvott ennek az elvnek a megszegŰsŰt. â€žNem minden, aki ezt mondja nŰkem: Uram! Uram! megyen be a mennyek orszŰgŰba; hanem aki cselekszi az Űn mennyei AtyŰm akaratŰt." A tŰrvŰnysegŰk nem lŰphetnek be oda (Mt 7:21-23).

Krisztus betŰltŰtte a

tŰrvŰnyt - nem megsŰntetŰvel, hanem engedelmes ŰletŰvel. â€žBizony, mondom nŰktek - szŰt -, mŰ-g az Űg Ős a FŰld elmŰlik, a tŰrvŰnybŰl egy jŰt a vagy egyetlen pontocska el nem mŰlik" (Mt 5:18). Krisztus hangsŰlyozta, hogy Isten tŰrvŰnyŰnek fŰ cŰljŰt mindig szem elŰtt kell tartani, teljes szŰ-vŰnkbŰl, lelŰnkbŰl, elmŰnkbŰl szeretni az Urat, Ős felebarŰjtunkat, mint magunkat (Mt 22: 37-38). De nem azt akarta, hogy kŰvetŰi Űgy szeressŰk egymŰst, ahogy a vilŰg Űrtelmezi a szeretetet, ŰnzŰn vagy ŰrzelgŰsen.

Hogy megmagyarŰzza, milyen

az a szeretet, amelyrŰl beszŰlt, Krisztus â€žŰj parancsolatot" adott (Jn 13:34). Ennek az Űj parancsolatnak nem az volt a szerepe, hogy elfoglalja a TŰ-zparancsolat helyŰt, hanem az, hogy â€žbemutassa, milyen is az igazi Űnzetlen szeretet, az a szeretet, amilyenre a FŰldŰn soha azelŰtt nem volt pŰlda. Ilyen Űrtelemben lehet parancsolatŰt Űjnak nevezni. Ez nemcsak egyszerŰen kŰtelezte űket, hogy szeressŰk egymŰst, hanem hogy Űgy szeressŰk egymŰst, â€žamikŰppen Űn szerettelek titeket" (Jn 15:12). Ez is bizonyŰ-tja, hogyan tette Krisztus nagyŰ Atyja tŰrvŰnyŰt."[25]

Az engedelmességben nyilvánul meg ez a szeretet. Jézus mondta: "Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok." (Jn 14:15) "Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetemben." (Jn 15:10) Hasonlóképpen mi is, ha szeretjük Isten népeit, szeretjük Istent is, és "az ő parancsolatait megtartjuk" (1Jn 2:3).

Csak akkor tudunk szemből engedelmeskedni, ha Krisztusban maradunk. "Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem ha a szőlőtőkén marad - mondta Krisztus -, aképpen ti sem, hanem ha én bennem maradtok... Aki én bennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt; mert nálam nem lehet semmit sem cselekedhettek" (Jn 15:4-5). Hogy Krisztusban maradjunk, "én"ünket keresztre kell feszítenünk, és tapasztalnunk kell azt, amiről Péter írta: "Én pedig nem én, hanem én bennem a Krisztus" (Gal 2:20). Aki így jár, annak Krisztus teljesíti "jészeségi" életét: "Én az én testem az ő elméjébe, és az ő szívébe - rom azokat, és leszek nekik Istenek, és ők lesznek nekem népem" (Zsid 8:10).

Az engedelmesség ajándékai. Az engedelmesség formálja a keresztény jellemet, és a "szív" érzetét kelti benne, miközben "érez" mint "született csecsemő", és Krisztus "képmására" formálódik (1Pt 2:2; 2Kor 3:18). A bűnből Isten gyermekévé alakul bizonyoságot tesz Krisztus erejéről.

A Szent-írás kijelenti, hogy "boldogok" mindazok, "akik az Úr testében járnak" (Zsolt 119:1); boldog, akinek "az Úr testében van gyönyörűség", és aki "az Úr testéről gondolkodik" "az nappal" (Zsolt 1:2). Az engedelmességnek sok ajándéka van. (1) bűntudat és ártalom (Zsolt 119:98-99); (2) bűntudat (Zsolt 119:165; (Ása 48:18); (3) igazság (5Máz 6:25; Ása 48:18); (4) erkölcsi tisztaság (Pál 7:1-5); (5) az igazság ismerete (Jn 7:17); (6) védelem a betegségek ellen (2Máz 15:26); (7) hosszú élet (Pál 3:1-2; 4:10, 22); és (8) az imameghallgatás bizonyosságja (1Jn 3:22; v. Zsolt 66:18).

Isten, amikor engedelmességre szól, sok-sok ajándékot ad (3Máz 26:3-10; 5Máz 28:1-12). Ha engedelmeskedünk, Isten "érez" "ajándék" tulajdona", "papírként" "szent népe" leszünk (2Máz 19:5-6 - "ajándék"; v. 1Pt 2:5, 9), "azért" "minden népe" "feljebbvaló" tesz", "érez" "és nem farkas" (5Máz 28:1, 13).

Á

Lábjegyzet

1.

Â

Holbrook, "What God's Law Means to Me", Adventist Review, 1987. január 15., 16. oldal

2.

Â

White, Selected Messages, 1/235. oldal

3.

Â

I. m. 1/218. oldal

4.

Â

VÃ¶. The Westminster Confession of Faith, A. D. 1647, XIX.
fejezet, Philip Schaff; The Creeds of Christendom, 3/640-644. oldal

5.

Â

LÃ¶sd Taylor G. Bunch, The Ten Commandments (Washington
D. C.; Review and Herald, 1944), 35-36. oldal

6.

Á

„Ten Commandments”, SDA Bible Dictionary, jav.
kiad., 1106. oldal

7.

Á

A háromszoros törvény jelentheti az „testamentum egyik részét”
is - a Biblia első öt könyvét (Pentateuch) (Lk 24:44; ApCsel 28:23).

8.

Á

A szétválasztás két nyelvben voltak bizonyos polgári és
szertartási rendelkezések. A polgári előírások nem a Tízparancsolat
toldalékokai voltak, hanem csupán a Tízparancsolat átfogó elveinek kiegészítő
alkalmazásai. A szertartási előírások jelképezik az evangéliumot - a kegyelem
eszközét kánálva a bűnösöknek. Tehát a Tízparancsolat a szétválasztás fő része.
Vö. Jer 7:21-23; Francis D. Nichol, Answers to Objections (Washington
D. C.; Review and Herald, 1952), 62-68. oldal.

9.

Â

Arnold V. Wallenkampf, "Is Conscience a Safe Guide?" Review and Herald, 1983. Április 11., 6. oldal

10.

Â

Egyesek úgy magyarázzák Pál kijelentését: "A tervény vége Krisztus, minden há-vőnek igazságra"-, hogy a tervény vége vagy célja eljuttatni bennünket ahhoz a ponthoz, ahol meglátjuk saját bűnösségünket, Krisztushoz fordulunk bocsánatért, és hit által megkapjuk az Ő igazságát. (A "vége" [végül]: teljes) szának ez az alkalmazása megtalálható a 1Thessz 1:5; Jak 5:11 és 1Pt 1:9 versekben). Lásd a 23. Lásdjegyzet is.

11.

Á

Válasz. SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/961.

oldal; Selected Messages, 1/233. oldal. A szertartási tervény vezető mester is volt, amely kizárólag az emberek között Krisztushoz vezette az embert. A szentáldozat az áldozataival felhívta a bűnösök figyelmét Isten eljövendő Bírására, a Jézus Krisztus vére által kárhoztatott bűnbocsánatra, így ártva meg az evangélium nyújtotta kegyelmet. Ennek szeretetet kellett ébresztenie Isten tervénye iránt, míg az áldozatok bemutatják Istennek Krisztusban megmutatott szeretetét.

12.

Á

I. m. 213. oldal

13.

Á

White: Jézus élete, 272. oldal

14.

Â

VÃ¶. White: Elõtted az Âlet, 173-183. oldal

15.

Â

A tÃ¶rvÃ©ny Ã©rvÃ©nyessÃ©gÃ©t vÃ©dõ tÃ¶rtÃ©nelmi hitvallÃ©sok:
The Waldensian Catechism, c. 1500; Luther's Small Catechism, 1529; Anglican Catechism, 1549 Ã©s 1662; Scottish Confession of Faith, 1560 (reformÃ©tus); Heidelberg Catechism, 1563 (reformÃ©tus); Second Helvetic Confession, 1566 (reformÃ©tus); Thirty-nine Articles of Religion, 1571 (anglikÃ©n); Formula of Concord, 1576 (evangÃ©likus); Irish Articles of Faith, 1615 (Ã©r pÃ©spÃ©ki); Westminster Confession of Faith, 1647; Westminster Shorter Catechism, 1647; Confession of the Waldenses, 1655; Savoy Declaration, 1658 (kongregacionalista); Confession of the Society of Friends, 1675 (kvÃ©ker); Philadelphia Confession, 1688 (baptista); Twenty-Five Articles of Religion, 1784 (metodista); New Hampshire Conference, 1833 (baptista); Longer Catechism of the Orthodox, Catholic, Eastern Church, 1839 (gÃ¶rÃ¶g-orsz), ahogy a The Creeds of Christendom idÃ©zi, kiad. Philip Schaff, szerkesztõ David S. Schaff (Grand Rapids; Baker Book House, 1983), 1-3. kÃ¶tet

16.

Â

Az első Â©s mÃ;sodik parancsolatra a hivatkozÃ;sokat lÃ;sd
1MÃ³z 35:1-4; a negyedikre 1MÃ³z 2:1-3; az Â¶tÃ¶dikre 1MÃ³z 18:29; a hatodikra
1MÃ³z 4:8-11; a hetedikre 1MÃ³z 39:7-9; 19:1-10; a nyolcadikra 1MÃ³z 44:8; a
kilencedikre 1MÃ³z 12:11-20; 20:1-10, Â©s a tizedikre 1MÃ³z 27

17.

Â

Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 1/456, 894.
oldal; 2/528, 784. oldal; 3/252, 744. oldal; 4/392, 846. oldal

18.

Â

Questions on Doctrine, 142. oldal

19.

Á

Kain és Ábel járt ismert az Áldozati rendszert (1Móz 4:3-5; Zsid 11:4). Nagyon valószínű, hogy Ádám és Éva első ruházatát (1Móz 3:21) a bűntől megvédte engesztelési feláldozott állatok bőrből kapta.

20.

Á

Lásd pl. az alábbi történelmi hitvallásokat: The Westminster Confession of Faith, the Irish Articles of Religion; the Savoy Declaration, the Philadelphia Confession, and the Methodist Articles of Religion

21.

Â

VÃ¶l. The SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/204. oldal;
White: PÃ¡rtiÃ¡rkÃ¡k Ã©s prÃ©fÃ©tÃ¡k, 324. oldal

22.

Â

Calvin, Commenting on a Harmony of Evangelists,
William Pringle fordÃ¡sÃ¡ban (Grand Rapids; Wm. B. Eerdmans, 1949), 1/277.
oldal

23.

Â

The SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/541-542. oldal

24.

Â

Mások úgy magyarázzák a "Krisztus a tervény vége" kifejezést, hogy Krisztus a tervény cölje (v. Gal3:24), vagy a tervény betéte (v. Mt 5:17). Az a nézet illik a legjobban a Róm 10:4 szövegéhez, hogy Krisztus a tervény vége, a megváltás megvalósítása (v. Róm 6:14). Ez jól szembeállítja a hit általi megigazulás isteni mádját a tervény által való megigazulás emberi kátsárelével. Az evangélium üzenete az, hogy Krisztus a tervénynek - mint a megigazulás eszközeinek - vége mindenki számára, aki hisz" (The SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/595. oldal). V. White, Selected Messages, 1/394.

25.

Â

Nichol, Answers to Objections, 100-101. oldal